

osobu žalovaného a označila ji přesně podle předpisu již v žalobě. V souzené věci označila žalobkyně žalovaného jako »prokuristu«, při čemž jest nerozhodno, jak si zjistila toto zaměstnání. Žaloba nemohla proto býti doručena jiné osobě než prokuristovi Václavu Vlčkovi a ten byl oprávněn se proti ní brániti. Rozhodnutí čís. 12.995 sb. n. s. má jiný skutkový podklad. Tam scházel vůbec údaj o zaměstnání žalované strany.

Čís. 13911.

Žalobu, jež byla vzata zpět, nelze odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva vzhledem k § 7 konk. řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. Vzal-li soud zpětvzetí žaloby na vědomí a uvědomil o tom obě strany, zbývalo jen rozhodnutí podle § 237 třetí odstavec c. ř. s. o útratách. Nešlo-li o žalobu podle § 7 odstavec (3) konk. ř., jest žalobci uložit, by nahradil útraty správci konkursní podstaty vstoupivšímu do sporu, i když nepotřeboval vstupovati do sporu.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R I 1139/34.)

Usnesením ze dne 19. března 1934 vzal soud první stolice na vědomí zpětvzetí žaloby, a uložil žalobci, by nahradil správci konkursní podstaty žalované útraty sporu. Rekursní soud prohlásil k útratovému rekursu žalobce celé řízení, počínajíc prvním rokem ze dne 11. října 1933 zmatečným a odmítl žalobu. Důvody: Rekursní soud zjistil z konkursních spisů, že na jmění žalované vyhlášen byl dne 9. července 1932, tedy před podáním žaloby, konkurs, který je dosud v běhu. Jest tudíž celé řízení, počínajíc prvním rokem ze dne 11. října 1933 zmatečné (§ 477 čís. 6 c. ř. s.), pročež rekursní soud, zjistiv tuto okolnost při příležitosti útratového rekursu žalující strany usnesl se, jak ve výroku uvedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Není třeba zabývat se otázkou, o který druh žalob v § 7 konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. jde, ana žaloba byla vzata podle § 237 odstavec první c. ř. s. zpět a podle třetího odstavce § 237 c. ř. s. se má o takové žalobě za to, jakoby nebyla vznesena. Není-li tu tedy žaloby, nemůže soud z formálních důvodů žalobu odmítnouti, právě tak, jako nemůže věcně o žalobě rozhodnouti, poněvadž schází předmět, o němž ať z formálních, ať z věcných důvodů by bylo rozhodovati. K nedostatku žaloby plynoucímu ať z formálních, ať z hmotněprávních předpisů, nelze proto přihlížeti a musí proto zůstat nepovšimnuta i nepřipustnost pořadu práva pro zažalovaný nárok, ana zmatečnost řízení (§§ 477 čís. 6 c. ř. s.) byla zpětvzetím žaloby odčiněna a procesní úkony stran se staly bezúčinné, a není proto důvodu, by byla vyřčena zmatečnost řízení podle § 478 odstavec první c. ř. s. Vzal-li soud zpětvzetí žaloby na vědomí a uvědomil o tom obě strany, zbývalo jen rozhodnutí podle

§ 237 třetí odstavec c. ř. s. o útratách. Poněvadž napadené usnesení bylo tímto rozhodnutím změněno, jest nejvyššímu soudu možno řešiti otázku útrat. Prvý soud uložil právem žalující straně, by nahradila správci konkursní podstaty útraty, jenž vstoupiv do sporu, stal se jako takový na místě procesně nezpůsobilé žalované stranou žalovanou, ať již jde o žalobu podle odstavce (1) nebo (2) § 7 konk. ř., a o žalobu § 7 odstavce (3) konk. ř. zřejmě nejde. Byl-li žalovanou stranou, má nárok na náhradu útrat podle § 237 třetí odstavec c. ř. s. a nelze mu vytýkati, že nepotřeboval vstupovati do sporu a že vstupem do sporu způsobil zbytečné útraty (§ 41 c. ř. s.), ježto byl k tomu podle § 79 odstavec (1) konk. ř. oprávněn.

Čís. 13912.

Nemanželský otec, jenž složil pro dítě odbytné do sirotčí pokladny, není oprávněn k rekursu proti usnesení, jímž bylo rozhodnuto o návrhu poručenstva na vydání odbytného na úhradu výživného dítěte a útrat jeho právního zastoupení.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R I 1160/34.)

Nemanželský otec složil pro dítě do sirotčí pokladny 1.000 Kč. Návrh mateřské poručnice dítěte, by jí bylo těchto 1.000 Kč vydáno, poručenský soud zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále jednal a znova rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs nemanželského otce.

Důvody:

Podle § 37 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. jest k rekursu oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením. Stěžovatel však není v souzené věci účastníkem nesporného řízení, neboť nemůže býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, ani neuplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. Jak jest z materiálií zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. patrnó, může býti spolehlivým znakem pro pojem účastníka jen hmotněprávní poměr určité osoby k tomu, co jest předmětem nesporného řízení, jehož výsledkem mohou býti její vlastní zájmy dotčeny. Tomu však tak v souzeném případě není. Stěžovatel, jak sám v dovolacím rekursu uvádí, složil do sirotčí pokladny pro nezletilé dítě 1.000 Kč jako výživné, které mu měl podle pravoplatného usnesení platiti částkou 80 Kč měsíčně počínaje dne 16. června 1933. Tímto složením splnil svůj závazek a přestal tím okamžikem jeho hmotněprávní poměr k tomuto řízení a nemá již zájmu na tom, jak poručenský soud se složenou částkou naloží. Stěžovatel nemá již hmotněprávní poměr k řízení, jež jest zavedeno na návrh zákonného poručenstva na vydání složené částky na uhrazení výživného mateřské poručnici a útrat právního zastoupení nezletilého dítěte, vyřízením soudním nemohou býti jeho vlastní zájmy dotčeny. Není-li účastníkem tohoto následného nesporného řízení, nepřísluší mu stěžovati si na rozhodnutí soudu.